

Зората

*Вестител на Христовото
присъствие*



Зората

март 2025 г.

Съдържание

ТЕМАТИЧНА СТАТИЯ.....	2
МРАЗЕНИ БЕЗ ПРИЧИНА.....	2
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА	15
СВЕЩЕНА НАЦИЯ	15
БОЖИЕТО СВЕТИЛИЩЕ	18
УСТАНОВЕНОТО СВЕЩЕНСТВО.....	22
СЛАДЪК ВКУС ЗА БОГА	26
ДЕНЯТ НА УМИЛОСТИВЕНИЕТО	30

*Потърсете цитатите от Писанията в
Библията!*

Мразени без причина

"Това стана, за да се изпълни думата, написана в техния закон: "намразиха Ме без причина"."

Йоан 15:25

Религиозният свят по времето на Исус го мрази и накрая го умъртвява. Те го мразеха, защото начинът му на живот беше в разрез с техния. С примера си на жертва Той осъждаше техния начин на егоизъм, а с учението си разобличаваше популярните им грешки, като същевременно проповядваше непопулярни истини.

Думите от нашия встъпителен текст, взети от Псалм 69:4, са казани от Исус на учениците му в последните часове на земното му служение. Той е знаел за страданието и мъката, които те скоро ще изпитат, и се е постарал да подготви сърцата и умовете им за събитията, които скоро предстоят. Той не искаше те да се препънат, а да бъдат готови да получат Светия Дух на Петдесетница и да участват в прекрасните привилегии на небесното призвание. Евреи 3:1

Презрението на света

По време на служението на Исус учениците научават, че да бъдеш последовател на скромния и смирен Исус не им носи благоволението на тогавашния религиозен свят. Имало е случаи, когато множествата са се стичали около любимия си Господ, но често мотивът им се е оказвал каквато и да е материална или плътска полза, която са се надявали да получат от Него. Малцина се интересуваха от Него до степен да Го следват вярно или да са готови да правят жертви, за да бъдат Негови ученици. Йоан 6:26 и 27 и 60 и 66

Когато настъпва моментът Исус да бъде разпнат, учениците Му несъмнено вярват, че Той ще успее по някакъв начин да избегне смъртта и да поеме ролята си на водач и цар на Израел. Те са били запознати с думите на пророк Исая, който пише за Месията: "Няма да има край на нарастването на управлението Му и на мира". (Исая 9:7). И все пак не знаеха, че първо е било необходимо Той да пострада и да умре за света, преди да се изпълнят прекрасните пророчества във връзка с царската Му слава. Надеждата им беше да споделят с Учителя Неговата слава, която, както вярваха, беше наближила.

Исус трябва да умре

Исус не скрива от учениците си необходимостта от скорошната си смърт. От библейския разказ научаваме: "Оттогава Исус започна да обяснява на учениците Си, че трябва да отиде в Йерусалим и да пострада много от старейшините, първосвещениците и учителите на закона, и че трябва да бъде убит, а на третия ден да възкръсне." (Матей 16:21). Въпреки че изявлението на Исус е ясно, последователите му сигурно са си помислили, че казаното от него има някакъв друг смисъл.

Исус знаеше, че учениците Му все още гледат на привилегиите на ученичеството от гледна точка на материалните предимства и на славата, която се надяваха да придобият, като бъдат свързани с Него. Знаеше също, че след Петдесетница те ще бъдат проникнати от Светия Дух на разбирането. Сега обаче те не можеха да приемат факта, че смъртта на техния Господ действително ще се случи.

Последователите на Исус мразеше

Учениците обичат своя Учител и са убедени, че Той е божествено определеният Месия, но все

още не разбират, че преди да се стигне до слава и почести, със служението Му ще бъдат свързани страдания и смърт. По-късно Петър пише: "Те се чудеха за какво време или ситуация говори Христовият Дух в тях, когато предварително им казваше за Христовите страдания и за великата Му слава след това". 1 Петрово 1:11

Във водещия ни стих Исус признава, че е бил мразен без причина, и обяснява: "Светът би те обичал като свой, ако принадлежеше към него, но ти вече не си част от света. Аз те избрах да излезеш от света, затова той те мрази. Помниш ли какво ти казах? "Робът не е по-голям от господаря. След като са преследвали мен, естествено е, че ще преследват и вас. И ако бяха послушали мен, щяха да послушат и вас. Те ще ви сторят всичко това заради мен, защото отхвърлиха този, който ме е изпратил". Йоан 15:18-21

Учителят също така предупреди: "Но идва време - всъщност то вече е тук - когато ще се разпръснете, всеки ще тръгне по своя път и ще ме остави сам. Но Аз не съм сам, защото Отец е с Мене. Казах ви всичко това, за да имате мир в Мен. Тук, на земята, ще имате много изпитания и скърби. Но дерзайте, защото Аз победих света." Йоан 16:32 и 33

Добре е да отбележим, че не толкова предупреждението за предстоящото разпръскване и преследване е имало за цел да даде на учениците мир и добро настроение, а по-скоро когато то дойде, те ще разберат истинското му значение. Тогава те ще разберат, че имат голямата привилегия да страдат заедно с Исус. Той искаше те да знаят, че Той е победил света и че и на тях ще им бъде дадена сила да победят света, ако продължат да бъдат Негови ученици. С тази обещана увереност в победата те можеха да се радват въпреки съпротивата и преследванията на света. Знанието, че страдат заедно със своя скъп Господ, ще им даде кураж да продължат вярно напред.

Победители

От примера, даден от Исус по време на собствения Му живот, служение и учение, става ясно, че християнският живот е борба с противопоставянето. Води се непрекъсната война, в която сме ангажирани в битка със страховити врагове, които биха ни надвили, освен ако не ни е дадена божествена сила да ги победим. Сатана, дяволът, е големият противник на християнина, а неговите съюзници са светът и нашата собствена паднала плът. (1 Петрово 5:8;

Йоан 17:14 и 15; Римляни 7:18). Говорейки за себе си, апостол Павел пише: "Дисциплинирам тялото си като атлет, като го тренирам да прави това, което трябва. В противен случай се страхувам, че след като проповядвам на другите, самият аз мога да бъде дисквалифициран". 1 Коринтяни 9:27

Терминът "побеждавам" се използва, за да опише победата на християнина над дявола, над света и над собствената ни плът. Злото е в основата на света, чийто княз е Сатана. Затова Павел наставлява: "Не позволявайте на злото да ви победи, а побеждавайте злото, като вършите добро". (Римляни 12:21). Йоан също така насърчава: "Не е нужно да се прави зло, а да се прави добро: "защото всеки, който се е родил от Бога, побеждава света. Това е победата (от гръцки: средство за успех), която победи света, а именно нашата вяра". 1 Йоан 5:4

Бог е любов

Нашият Небесен Отец е автор на любовта и е бил неин покровител през вековете. Сатаната обаче е автор на егоизма. Тези два принципа воюват помежду си още от времето на човешкото грехопадение. Божият народ - онези, които са му служили вярно във всички епохи - е бил

мотивиран от любовта си към него. Те са били ръководени от Него и Неговия Дух, докато по-голямата част от останалото човечество е преминало през живота, контролирано до голяма степен от принципа на егоизма.

Човекът е създаден по Божия образ и следите от този образ все още са останали и се проявяват в делата на доброта от страна на много хора. (Битие 1:27). Въпреки това не случайната добра постъпка представлява преодоляване на света и неговия дух. То трябва да бъде обръщане от принципа да живеем за себе си към принципа да живеем за Бога и да посветим живота си в служба на Него. Заради греха "азът" е възприет от човешкото семейство като доминиращ мотив за живот. То се е превърнало в такъв начин на живот в света, че се смята за нормално. Личният интерес е принципът, който управлява този свят, а Сатана е "богът на този свят". 2 Коринтяни 4:4

Обичайте се един друг

Единственият начин, по който егоизмът може да бъде премахнат и принципът на любовта да се установи на цялата земя като водещ принцип на живота, е Божият план за спасение. В лицето на Исус ние имаме най-пълния пример за любовта

като начин на живот. Той не само ни даде пример, но и нареди любовта на Своите последователи, като каза: "Нова заповед ви давам , да се любите един друг, както Аз ви възлюбих." Йоан 13:34

Този дух на любов не е бил нито напълно разбран, нито оценен от богатия млад владетел, на когото е било казано да продаде всичко, което има, и да го раздаде на бедните, но след това си тръгнал огорчен (Матей 19:16-22; Лука 18:18-23). Следвайки закона за самосъхранение, той беше натрупал светски блага за себе си и не беше готов да ги сподели с другите. Учениците бяха озадачени от съвета на Исус към богатия младеж, който сякаш отразяваше безразсъдното изоставяне на всички лични интереси.

Истинско ученичество

Тогава Петър каза на Исус: "Оставихме всичко, за да Те последваме! Какво тогава ще има за нас?" (Матей 19:27). Петър напомня на Учителя, че като негови ученици те са изпълнили условията, които Той се е опитал да наложи на богатия млад владетел. Тяхното всичко не беше толкова много, колкото неговото всичко, но принципът беше същият. След като направиха тази жертва, те естествено искаха да знаят какво могат да очакват да получат в замяна. Въпросът на Петър

разкрива, че той все още не е оценил истинския дух на ученичеството. Може би се е надявал, че ще получи нещо под формата на почести и престиж. Вместо да бъде скромен рибар, той може би е желал да заеме видна позиция в царството на Месия, да бъде владетел или велик сред хората.

Исус отговори: "Уверявам ви, че когато светът стане нов и Човешкият Син седне на славния си престол, вие, които сте мои последователи, също ще седнете на дванадесет престола и ще съдите дванадесетте израилеви племена. И всеки, който се е отказал от къщи или от братя, или от сестри, или от баща, или от майка, или от деца, или от имот заради мен, ще получи в замяна стократно повече и ще наследи вечен живот." (Матей 19:28-29). От този пасаж не бива да имаме погрешната представа, че Господ желае християните да жертват другите. Би било погрешно да лишим семействата си от необходимите удобства и провизии. Въпреки това, след като сме направили това, излишъкът е на Господ.

Повдигни кръста си

Когато Исус съобщава на учениците си, че отива в Йерусалим и че очаква там да бъде арестуван

и убит, Петър не иска и да чуе за това. "Но Петър Го взе настрана и започна да Го мъмри, че говори такива неща. "Небето не позволява, Господи", каза той. "Това никога няма да ти се случи!" Отговорът на Исус на този добронамерен съвет беше: "Махни се от мен, сатана! Ти си опасен капан за мен. Ти виждаш нещата само от човешка гледна точка, а не от Божията". (Матей 16:22-23). Петър се опитваше да убеди Учителя, че трябва да позволи на личния си интерес да му повлияе и да не отива в Йерусалим, където знаеше, че го очакват врагове.

Петър неволно подкрепя каузата на Сатана, който винаги насърчава хората да мислят първо за себе си. Хората от света, чийто княз е Сатана, най-често мислят първо за себе си. Това е техният начин на живот и е така още от времето на Едем, но това не е Божият начин. "Тогава Исус каза на учениците Си: Ако някой от вас иска да бъде Мой последовател, трябва да се откаже от своя път, да вземе кръста си и да Ме последва. Ако се опитате да се държите за живота си, ще го загубите. Но ако се откажете от живота си заради Мен, ще го спасите." Стихове 24 и 25

Още тогава Исус жертва живота си за целия свят на човечеството. Като цяло в днешното общество повечето хора смятат за глупаво да мислят за

някой друг, освен за себе си. Исус обаче се обръща към ума и сърцето на Петър и другите ученици, като насочва вниманието им към факта, че животът им ще бъде спасен по Божия начин, а не като следват светския принцип "първо себе си".

Да победим света означава като християни да се противопоставим на принципа на егоизма, с който сме заобиколени отвсякъде. Ние полагаме живота си безкористно в служба на Бога, на истината и на братята. (Филипяни 3:7 и 8; 1 Йоан 3:16). Ние не сме призвани да бъдем "извън света" или да живеем в изолация от света. (Йоан 17:15). Напротив, макар да сме в света, трябва да останем отделени от неговите принципи и стандарти и да не позволяваме да бъдем повлияни от егоистичния му дух. Изпитанието за нас е, докато физически живеем и работим в света, да не се съобразяваме с общия му дух, а да продължаваме да полагаме усилия да губим живота си в името на божествената любов. Римляни 12:2

КРЪЩЕНИЕ ДО СМЪРТ

Богата благословия очаква християните всяка година, когато те отбелязват паметта на

жертвената смърт на нашия Господ Исус. Приемането на символичните хляб и чаша представлява присвояване на богатата на Неговата жертва. (Матей 26:26-29). След като сме получили по този начин ползите от неговата откупна жертва, ние се радваме на божествената благодат към нас и си спомняме за нашата привилегия също да се жертваме, да "умираме всеки ден", както е било, като се отричаме от себе си и полагаме живота си в изпълнение на Божията воля. (1 Коринтяни 15:13). Това може да включва остракизъм от страна на света, разход на физически сили или да бъдем наранени от онези, които са ни оклеветили с думите си.

Нашето кръщение е кръщение в смъртта на Исус. "Забравихте ли, че когато се съединихме с Исус Христос в кръщението, ние се присъединихме към Него в Неговата смърт? Защото ние умряхме и бяхме погребани с Христос чрез кръщението. И както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славната сила на Отца, така и ние сега да живеем нов живот.

Понеже сме се съединили с Него в смъртта Му, ще възкръснем, както Той е възкръснал." Римляни 6:3-5

Получихме специална покана да тръгнем по стъпките на нашия скъп Господ и Учител. Да го "следваме" означава, че нашите преживявания в света ще бъдат подобни на неговите. Исус обяснява: "Истина ви казвам, че робите не са по-големи от господаря си. Нито пък пратеникът е по-важен от този, който изпраща посланието". (Йоан 13:16). На онези, които вярно следват стъпките на Учителя, дори да бъдат "мразени без причина", е дадено обещание: "Онези , които победят, ще седнат с Мен на Моя престол, както Аз победих и седнах с Моя Отец на Неговия престол." Откровение 3:21

ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

Урок за март 2

Свещена нация

Ключов стих: "Вие ще бъдете Моето царство от свещеници, Моят свят народ. Това е посланието, което трябва да предадеш на израилския народ." Изход 19:6

**Избрани Писания:
Изход 18:12-27; 19:1-14**

Народът на Израел е основан на Божиите обещания и напътствията на Неговия закон. Въпреки че не може да има провал в Божия план, очертан в обещанията Му, позицията на израилтяните в този план, както и тази на всички останали, зависи от послушанието към Божията воля. Нашият ключов стих посочва, че израилтяните ще бъдат отделени от всички останали народи.

Явно по Божия промисъл Йотор, тъстът на Мойсей, дава на великия законодател навременния съвет, който се съдържа в първата

част на днешния урок. (Изход 18:12-18). Мойсей бил упорит и неуморен работник. Бил готов да даде живота си за братята си, но тъстът му, наблюдавайки ситуацията от незаинтересована гледна точка, видял не само, че Мойсей се изтощава излишно от стремежа си да изслушва и съди във всичките им дребни трудности, но и че на самия народ не се служи ефективно. Работата просто е била твърде много, за да може един човек да се грижи правилно за нея.

Иетро очевидно е бил мъдър човек с високи принципи на праведност, както се вижда от съветите му към Мойсей. Той съветва зет си да назначи "способни мъже" - управници или съдии - за различни групи от израилтяните и ги увещава, че те трябва да бъдат хора с принципи, а не егоисти или алчни. Иетро осъзнаваше, както със сигурност е знаел и Мойсей, че хората с несправедните принципи ще търсят собствените си интереси пред тези на хората, над които управляват. Всеки с такъв характер би бил по-скоро проклятие за народа, отколкото благословия. стихове 19-27

Тези "способни мъже" в Израел служат на народа под ръководството на Мойсей. Когато Мойсей получава Закона от Бога с указанието да го

предаде на народа, той свиква тези старейшини, или представители. Той им предал подробностите на Божия закон, така че те да придобият необходимото разбиране, за да могат първо да поучават, а след това и да съдят правилно народа.

Шестстотин хиляди израилтяни в зряла възраст напускат Египет. (Изход 12:37). Това би означавало, че общият им брой вероятно е милион и половина, като се броят жените и децата. Не е трудно да си представим проблемите, с които би се сблъскал един човек, опитвайки се без чужда помощ да обучи такова множество в Божия закон. Не е имало печатни страници, радио, телевизия, мобилни телефони или интернет - нищо от нашите съвременни методи за комуникация. Наистина е очевидно, че Мойсей е имал добре организирана група от хора, на които е можел да възложи важната задача да предадат на хората необходимите подробности от Закона, както го е получил от Бога на планината Синай. В отговор народът заяви, че ще изпълни всичко, което Господ беше казал. Изход 19:8

Божие то светилице

Ключови стихове: *"Нека израилтяните ми построят свято светилице, за да мога да живея сред тях. Трябва да построиш тази скиния и обзавеждането ѝ точно по образеца, който ще ти покажа."*
Изход 25:8-9

Избрано Писание:
Изход, глави 25-27

Указанията, дадени на Мойсей за построяването на скинията, се намират в Изход, глави 25-27, а разказът за изпълнението на работата е в глави 35-40. Същинската скиния - Свещеното и Пресветото отделение - трябваше да бъде "светилице" според Божието слово. Тя е изградена от редица дъски от акациево дърво, покрити със злато, поставени накрая в сребърни гнезда и здраво свързани помежду си с пръти от същото дърво, също покрити със злато. Изход 26:15-30

Ако се изхожда от приблизителната дължина на един "лакът", която е 18 инча, конструкцията е

била широка 15 фута, висока 15 фута и дълга 45 фута, като се е отваряла в предната или източната част. Тя беше покрита с голям бял ленен плат, преплетен с фигури на херувими в синьо, пурпурно и алено. (стихове 1-3). Откритият край, или предната част на постройката, се затваряше със завеса от подобен на покриващото платно материал и се наричаше "врата", или първа завеса. (стихове 36 и 37). Друга кърпа от същия материал, изтъкана по подобен начин с фигури на херувими, наречена "завеса", или втора завеса, беше окачена така, че разделяше скинията на две помещения. (стихове 31-33). Първото, или по-голямото отделение, широко петнадесет стъпки и дълго тридесет стъпки, се наричаше "Святото". Второто или задното отделение, широко петнадесет фута и дълго петнадесет фута, се наричаше "Светая светих". Тези две отделения съставляваха същинската скиния. Над Скинията бяха издигнати допълнителни покрития за подслон. Едната беше направена от кашмирен плат или кози косъм, другата - от овни кожи, боядисани в червено, а най-горната покривка - от тюленови кожи, които помагаша да се отблъсква водата. стихове 7 и 14

Скинията, която Бог заповядал на израилтяните да построят в пустинята, заедно с всичките им религиозни служби и церемонии, свързани с нея,

била, както казва апостол Павел, "сянка, смътно предчувствие за бъдещите добри неща". (Евреи 10:1; 8:5; Колосяни 2:16-17). Тези церемонии, които израилтяните били принудени да повтарят година след година, сочели напред към "подобрите жертви", съсредоточени в Исус, които щели да бъдат въведени по време на Неговото Първо пришествие. (Евреи 9:19-24). Те щели да донесат вечно спасение не само на Израил, но и на цялото човечество. 1 Тимотей 2:5-6

Трябва да осъзнаем колко внимателно Бог ръководеше и направляваше всички детайли от строежа на Скинията. Той изкачи Мойсей на планината и му даде конкретни указания за всяка част и начина, по който тя трябва да бъде направена. "Бъди сигурен, че ще направиш всичко според образаца, който ти показах тук, на планината." (Евреи 8:5; Изход 25:40). Всички подробности, дадени на израилтяните от Бога чрез Мойсей относно изграждането на Божието "светилище", е трябвало да бъдат изпълнени в точно съответствие с божествените инструкции. Народът е трябвало да бъде особено наясно с тези неща, за да не бъде небрежен и да не понесе сурово наказание за всяко нарушение.

Колко сме благодарни, че всички тези мерки сочат към Исус, "служителя на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек". Евреи 8:2

Установеното свещенство

Ключов стих: "Аарон и синовете му и им сложете специални покривала за глава. Тогава правото на свещеничество ще им принадлежи по закон завинаги. По този начин ще ръкоположите Аарон и синовете му."

Изход 29:9

Избрано Писание:
Изход 29:1-9 и 35-37

Голяма част от книгата Изход е посветена на издигането на израелската скиния. Бог заповядва тя да бъде напълно построена до първия ден на религиозната година, което е приблизително дванадесет месеца след излизането на израилтяните от Египет. Той също така съобщава на Моисей къде трябва да бъде поставено всяко от обзавеждането. Изход 40:1-8

Като верен Божи служител Моисей изпълнява получените заповеди точно според указанията. (стихове 16-33). Писанията ни информират, че видимата скиния, свързана с центъра на

поклонение на Израил , изобразява небесни реалности, които се отнасят до сегашната църква от епохата на Евангелието, както и до цялото човешко семейство в бъдеще. Евреи 9:23-28; Откровение 21:1-5

Освен това са дадени указания за помазването на Аарон и неговите синове, за да служат в свещеническата служба във връзка със Скинията. В тези инструкции са включени подробности относно церемонията по освещаването и откриването на свещеничеството на Израил. Изход 40:13-15; Левит, глави 8 и 9

Под Божието ръководство се извършва подробна церемония във връзка с въвеждането в длъжност на свещениците на Израил. Доколкото апостолът казва, че договореностите с Израил са били "сянка на бъдещите добри неща", ние имаме основание да извлечем поуки от тази служба за посвещаване, които могат да ни помогнат да разберем по-пълно какво всъщност означава да бъдеш последовател на Учителя - по-големия свещеник Мелхиседек. Евреи 10:1; 5:5-6

Церемонията по посвещаването на Аарон и синовете му продължи седем дни. (Левит 8:33). Числото седем се използва в Библията, за да

представи цялото или завършеността на това, за което се отнася. Следователно седемте дни на посвещаване биха изобразили много силно факта, че посвещаването на Исус, великия първосвещеник, и на Неговите следовници, подсвещениците, е нещо, което включва всеки аспект на живота и продължава вечно.

Както вече отбелязахме, свещениците на Израил са тези, чрез които Бог раздава благословиите си на Израил и ги насочва в нещата, които се отнасят до Него. Така че бъдещите членове на по-висшето Мелхиседеково свещенство, изцяло посветени на Бога, също трябва да осъзнаят и оценят вечната Божия цел да ги призове на тази привилегирована позиция. Те ще станат част от "царското свещенство", което ще управлява благословиите на цялото човечество в идващото Божие царство.

"Ако съвършенството можеше да бъде постигнато чрез левитското свещенство... защо все още имаше нужда да дойде друг свещеник, такъв в чина на Мелхиседек, а не в чина на Аарон? Защото, когато се променя свещеничеството, трябва да се промени и законът. Този, за когото се говори това, принадлежеше към друго племе и никой от това

племе никога не е служил на олтара. Защото е ясно, че нашият Господ е произлязъл от Юда, а по отношение на това племе Мойсей не е казал нищо за свещениците. ... Появява се друг свещеник като Мелхиседек, който е станал свещеник не въз основа на разпоредба относно произхода си, а въз основа на силата на неунищожимия живот. Защото е обявено: "Ти си свещеник завинаги, по чина Мелхиседеков". Евреи 7:11-17

Сладък вкус за Бога

Ключов стих: *"Да измиеш вътрешните органи и краката с вода, а свещеникът да изгори всичко това на олтара. Това е всеизгаряне, хранителен принос, благоухание, приятно на ГОСПОДА."*
Левит 1:9

Избрано Писание:
Левит 1:1-17

Символиката на обонянието е използвана в Писанията, за да предаде мисълта за жертва и преданост. В Ефесяни 5:2 апостолът казва: "ходете в пътя на любовта, както Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас като благоуханен принос и жертва на Бога". С този език Павел връща съзнанието ни към службите в израилевата скиния, където във връзка с церемониите ѝ върху златния олтар в свещеното отделение се изгарял тамян, чиято миризма прониквала отвъд втората завеса в Светая Светих. Инструкциите за това действие гласяха, че трябва да има "Така че тамянът ще гори

редовно пред Господа за идните поколения".
Изход 30:1-8

Указанията за службите в Скинията са много точни. В Деня на умилюстивението Аарон, първосвещеникът, внасяше кръвта от жертвите за грях в Светая Светих, за да поръси умилюстивилището. Преди това обаче е било необходимо първо да се изгори тамян на Златния олтар, за да може димът и миризмата му да проникнат в Светая Светих, преди Аарон да мине под завесата. Ако това не беше направено, той щеше да умре при влизането си в Светая Светих. (Левит 16:11-14). Димът и миризмата на горящия тамян били доказателство, че жертвеното дело е било извършено правилно и е приемливо за Бога.

Животинските жертви, които се изгаряли на медния олтар, също се считали за "сладко благоухание за ГОСПОДА", както е показано в нашия ключов стих и неговия контекст. (Левит 1:5-9). Месните или зърнените приноси, когато се изгаряли на олтара според Господните указания, също се считали за "сладко благоухание". Левит 2:1-9

Всички гореспоменати церемонии на Израил, които се смятат за "благоухание", сочат по различни начини към служението, послушанието

и жертвата на Исус, които се издигат до Бога като "благоуханна жертва". (Ефесяни 5:2). Посветените последователи на Учителя също са поканени да се жертват и да се кръстят в смъртта на Исус. (Римляни 12:1; 6:3-4). Делото на жертвата на християнина е насочено по-специално в полза на събратята му от "тялото Христово". 1 Коринтяни 12:12-14, 27

Във Филипяни 4:18 апостол Павел, намеквайки за доказателството за жертвоготовност от страна на църквата във Филипи, която му изпраща дар, докато е в затвора в Рим, го нарича "благоуханен принос, благоугодна жертва, угодна на Бога". Тук имаме авторитета на самия Павел за прилагането на уроците на израелската скиния към църквата. Освен това той показва, че Бог изпитва искреността на нашето посвещение на Него чрез искреността на нашата жертва и служба един към друг.

Символиката на обонянието трябва да ни помогне да различим истинската преданост към Бога от обикновеното служене на думи. Когато не можем да открием "миризмата" на жертва, можем да се запитаме колко дълбоко истината е завладяла духовния ни живот. Нашето виждане за Истината трябва да разкрива привилегията на

жертвата и служенето в полза на другите, а сърдечната ни преданост към Господ трябва да ни накара бързо да положим живота си, за да бъдат благословени другите. Така сладкият аромат на нашата преданост ще бъде силен.
Йоан 15:13; 1 Йоан 4:7-11

Денят на умилоствението

Ключови стихове: *"Защото в този ден ще се извърши умилоствение за вас, за да ви очисти. Тогава пред Господа ще бъдете чисти от всичките си грехове."*
Левит 16:29-30

Избрано Писание:
Левит 16:2-9, 11-19 и 27-34

Днешният урок е посветен на службите в Скинията, които се извършват в ежегодния Ден на умилоствението в Израел, както е записано в 16-та глава на Левит. Тази важна служба се извършва на десетия ден от седмия месец на еврейската религиозна година. Тя се считала за най-тържествен случай през цялата година - денят, в който първосвещеникът влизал в Пресветая Светих - най-вътрешното отделение на Скинията, за да извърши умилоствение за греховете на народа. За да извършва службите в този специален ден, първосвещеникът Аарон не бил облечен в обичайните си "одежди на слава и красота", а в жертвени одежди, които били от бял лен. Изход 28:2-39; Левит 16:4

На Аарон е наредено да набави юнец и козел за умилоствителните жертви. Телецът беше осигурен от самия Аарон и трябваше да бъде заклан в двора на скинията като принос за грях за него и дома му. Тлъстината от юнеца трябваше да се изгори на медния олтар. Поради голямото количество тлъстина на юнеца, той трябваше да гори яростно и да произвежда гъст облак дим, който се издигаше пред очите на хората отвън. Левит 16:3, 5-6 и 25

След това Аарон трябваше да напълни кадилница с горящи въглени, взети от огъня на медния олтар, и да я внесе заедно с благовония в Светая Светих, първото отделение на Скинията. Кадилницата трябваше да бъде поставена на върха на Златния олтар и тамянът да се разпръсне върху нея, за да се получи дим от сладко благоухание, който да проникне отвъд втората завеса в Светая Светих. След като това беше изпълнено прецизно, Аарон можеше спокойно да влезе в Светая Светих и да пристъпи към последния акт на изкупление. Там той трябваше да поръси с кръвта на юнеца отгоре и пред умилоствилището. стихове 12-14

Извън скинията, извън заобикалящия я лагер, трябваше да има друг огън. На него трябваше да бъдат изгорени гнусните части на юнеца - кожата,

месото и кокалите. Тази сцена беше открита за всички израилтяни, разположени в лагера около Скинията, и рязко се отличаваеше от другите жертвени обреди в Деня на умиловитието, които бяха закрити от ленените завеси, обграждащи двора на Скинията, и от затвореното естество на Светая Светих. Така завърши принасянето на юнеца. стих 27

След това беше принесен козелът в жертва за грях. За тази цел той трябваше да бъде взет измежду израилтяните и да бъде представен пред Господа при входа на скинията. Господният козел беше заклан в двора на скинията, а кръвта му беше внесена в Светая Светих и поръсена по същия начин, както беше направено с кръвта на юнеца. Кожата, месото и изпражненията му също бяха изгорени извън лагера на Израил. стихове 15 и 27

Павел пише, че "това се случи с тях (израилтяните) за пример на нас. Те бяха записани, за да предупредят нас, които живеем в края на века." Те бяха "сянка, смътна представа за добрите неща, които предстоят", и за "подобрите жертви", съсредоточени в Исус. 1 Коринтяни 10:11; Евреи 10:1; 9:23